

VII. ÉVF. 1906 1. SZÁM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA
A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IX., Üllői-ut 75

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó végén

STEPHANEUM NYOMDA R. T.

ÖRÖKIOMÁDÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom. Izsóf Alajos: Vérbeli kereszténység. — Nagyfalusi Lajos: A Szűzanya Fiát látja. — Dr. Breyer István: Eucharisztikus naplójegyzetek. — Dr. Bezák István: Az Oltáriszentség imádása, vétele és szeretete. — Innen-Onnan: Engesztelő imádság, Oltáriszentség husz évig a templomban elcsukva. Miniszterelnök mint ministráns. Kérelem. — Boullierie — Fischer: Elmélkedés. — Oltáregyesületi ügyek. — Irodalom. Hirdetések.

✻ Vérbeli kereszténység ✻

QIKOR hajónk — a Persia — Hong-Kong előtt horgonyzott, ellátogatott hozzánk egy kövér kínai. Jómódu, tanult, értelmes katolikus ember volt. Beszélt olaszul, németül, francziául és angolul. Leányát akarta a mi hajónkon elvitetni Manilába, a Fülöp-szigetek fővárosába. Helyet jött nézni számára, de nem kapva biztató feleletet a kapitánytól, a leányt nem küldte Manilába.

Hajónkon tartózkodott egy amerikai ügynök is. (Egyik detroit-i vegyészeti gyár megbízottja.) Ez ismerte a kínait már régebbről és bizalmas beszélgetésbe elegyedett vele.

A hajó társalgószobájába jöttek, a hol én cikket irtam a «Zászlónk» számára. Még boszankodtam is eleinte, hogy zavarnak, de aztán nem bántam, hogy bejöttek, mert meghallgathattam párbeszédüket.

Ez a párbeszéd roppant tanulságos volt. Nem azért, mintha ilyet máshol nem lehetne hallani, hanem azért, mert egy pogányból lett katolikus párbeszéde volt egy keresztényből lett pogánynyal és hozzá egy sárga emberé fehérrel.

— Nem fél a tajfuntól?* — kérdi a kínai.

— Miért félnék? — mondja az amerikai.

— Hát mert belepusztulhat.

* A *tajfun* forgószél, még pedig a leggyakoribb és legveszedelmesebb fajtából. A dél-kínai tengeren járkal és pusztít rémületesen. Rendesen a Fülöp-szigetekenél képződik az egyenlítő fölött 8—9 foknyira, aztán észak felé szalad a kínai partok vidékén, majd keletnek hajlik és sokszor megkeveri a japán vizeket is — pedig kegyetlenül.

— Ha belepusztulok, hát belepusztulok... aztán végem van — replikáz az amerikai.

— Dehogyan van vége! Még csak aztán jön az igazi!... a nagy leszámolás — veti oda a kínai.

— Hol? — kérdi amaz.

— Az Isten előtt! — vágja vissza a kínai.

— És ön ezt hiszi?

— Igen. Hát ön nem?

— Én nem. Én azt tartom, hogy a halál után semmi sincs.

— De hiszen a vallás azt tanítja, hogy van és pedig az örök élet — erősködik a kínai.

— Vallás?! Hát ön hisz a vallásnak? — mondja az amerikai unottan és mindjárt elterpeszkedett a piros plüssel bevont puha ülőhelyen, jelezve, hogy ez a beszéd tárgy igen messze esik az ő megszokott gondolataitól s nem óhajt tovább értekezni ilyen irányban.

A kínai végignézett a nagy kövér testen (mert az amerikai is kövér volt) s roppant higgadtsággal csak ennyit mondott:

— Igen! Én hiszek a vallásomnak.

A hajó gőzsipja bőgni kezdett, a vasmacskákat nagy dörömböléssel huzgálták föl a gőzerővel feszített lánczok. A kínai sietve köszöngött jobbra, balra és rohant le a külső lépcsőn csónakjába.

Nem tudom, minő benyomást hagytak a lelkében az amerikai ügynök utolsó megjegyzései, csak azt éreztem, hogy engem hatalmasan megragadtak. Le is tettem a tollam és kimentem a földéletesi promenádra szellőzködni és — gondolkodni.

Micsoda furcsa jelenet is volt ez! Hisz itt Hong-Kongban, Ázsiában vagyunk, ugy-e, még pedig jó mélyen? Ázsia átlag véve nem keresztény, különösen nem keresztény itt, a mely részeken a sárga faj él időtlen idők óta. Templomaik bejáratánál fogaikat vicsorító emberi és állati szörnyetegek várják a vigaszt kereső lelket. Szentélyeik piszkosak és szellemtelenek, mint a zsibárus boltja. Gondolkodásuk, szokásaik, törvényeik, életmódjuk mind oly elütő, hogy a keresztény lélek teljesen idegenben, magára hagyatva érzi magát. S itt egy hosszú czopfos, sárga bőrű, ferde szemű, lötyögő ruhájú ember képviselte a keresztény eszmét egy simára fésült és borotvált, vasalt kezelős és finom ruhás fehér emberrel, a ki viszont a pogányságban is a legalábbvaló eszmének — az állat-embernek volt szószólója és képviselője.

A fehér ember lemondott minden méltóságáról s szinte dicsekszik azzal, hogy az állattal egy színvonalra szállott alá. A sárga ember örül, hogy kiemelkedett nyomasztó alacsonyságából és emberi méltóságának tudatára ébredt. A fehér már eltékozolta örökségét s unottan, kiégett lélekkel bámul maga elé — a nagy jövő nem izgatja őt, törhetetlen remények nem aczélozzák

akarátát, az örök Szeretet heve nem pezsdíti vérét. A sárga örül, hogy megtalálta örökségét, bizik a jövőben, szíve tele van hittel, reménnyel, szeretettel, kilátásait nem állja el az az öt darab deszka, melyből a koporsót összeróják. A fehér nem bírja komolyan venni a legkomolyabb dolgokat. A sárga oly komolyan veszi a kereszténységet, hogy vért is tud érte áldozni. Ez Kinában magától értetődő dolog.

Ó, kedves kínai testvér. — gondoltam magamban — te nem is sejtet, hogy mennyire kell nekünk, évezredes keresztényeknek, melletted — az új keresztény mellett — szégyenkeznünk. Te csak *egy* vigéczczel találkoztál a «Persián», jönnél el hozzánk Európába, mennyi vigéczleket látnál te itt! Te reád csak egy ásitott, mikor a siron tul való dolgokat érintetted, látnád csak, mennyien ásitanak itt! Nálunk *ez* a magától értetődő dolog.

De ne folytassuk ebben az irányban tovább.

A sok tanulság közül, mely ilyen esetből önként folyik, csak egyet — a legközvetlenebbet — sietek leszögezni ezúttal: *vérbeli kereszténység* — erre van szükség az egész világon, de talán leginkább itt nálunk Európában.

Mi az a vérbeli kereszténység?

Az a kereszténység, mely vért tisztít, vért hevit, vért hajt, vért ad, vért kér, vért formál. Ha önöknek a «vér» szó nagyon nyers, tegyék helyébe ezt: «élet». Sokan az emberi élet kutatói között úgy is azt tartják, hogy a vér-sejtekben van az élet, vér hordozza az életet. Én csak azt akarom mondani, hogy vegyük szívünkre azt, a mit a Mester mond: Az én szavaim *élet* és *lélek*. A vérbeli kereszténység Krisztus szavait életnek és léleknek veszi.

Itt minden kibuvás, paktálás, disputálás fölösleges. A ki Krisztus szavait életnek és léleknek veszi, az vérbeli keresztény, a ki nem veszi annak, az önmagát és másokat ámitó keresztény. Az Ur Jézus igen szelid és alázasatos szívű volt, de ebben nem ismert megalkuvást soha senkivel szemben. «A hol a kincsetek van, ott van a szívetek is.» «Nem szolgálhattok két urnak». Vagy-vagy! Vagy vérbeli keresztény, a kinek *kincse* az Ur Jézus, *ura* az örök Isten — vagy üres váz, forma, figura, mumia, mely keresztény mázt visel külsőleg.

Tudjuk, hogy vérbeli kereszténynek lenni nem könnyű dolog, nem is egy nap munkájának gyümölcse. De ezt az Ur Jézus még jobban tudta. Azért mindazoknak, kik jóakarattal közelednek hozzá, hogy *lelket* és *életet* kapjanak tőle, fönséges biztatást ad. A ki eszi az én testemet és iszsa az én véretem, énbennem marad és én őbenne.

Vérbeli keresztény akarsz lenni? — Igyál vért az oltárról.

Voltam Sanghaiban és Cantonban a sárga testvérek templomaiban és láttam, hogy ők így tesznek és tudom a missziónáriusaitól, hogy a vérbeliség gyönyörű szépen kezd kiverődni az annyira idegen mongol arczon, akarom mondani lelken is.

Hiába! Hiába! Vért csak vérrel lehet finomítani, még pedig nemes-
sel, tisztával, szeplőtelen, szűzivel. S van-e vér — nemes, tiszta, szeplőtelen,
szűzi, mely Krisztuséhoz csak fogható is volna?... *Izsóf Alajos.*

A SZŰZANYA FIÁT LÁTJA...

(Stabat Mater Speciosa.)

A Szűzanya Fiát látja,
Koldushelyen széna-ágya,
Ó mi boldog óra volt!
Szive forrott, lelke ringott,
Szent örömfől mint rajongott:
begelebboldogabb volt!

Mi végtelen édes jelen,
Mint ujjonga a Szeplőtelen,
Az Egyszülött Dajkája!
Soha szebb, mint ez órában,
Anyasága mosolyában
A Szentlélek Arája.

Ki az, ki most ne vigadna,
Mikor Krisztus édes Anyja
Alig bir örömeivel?
Ki öröme ne gyúladna,
Most, amikor Krisztus Anyja
Játszik szive kincsével?

Koldushelyen Krisztust látja,
Barmok közt van szalmaágya,
Hidegtől fakargatá.
Kisded vállán világ terhe,
Felsir, mintha vezekelve,
Imádod, ha sejtéd ezt:
Szent varázsát édes éjnek, —
Felhangzik az angyalének,
Glóriába zsongva kezd.

Az Anyának, jegyesének
Szavok elhal, — ez az ének
Szivöket remegteti.
Ez éjszaka édességét,
Varázsát és szent mélységét
Fel ugyan ki érheti?

Anyám! anyák legdrágábbja!
Hadd lángoljon szivem lángja
Teveled ma egy lángban.

Hadd imádjam, hadd szeressem,
Fiad kedvét hadd keressem,
És kegyelmét találjam.

Drága Anya! véd szivembe,
Mélyeszd szivem legmélyébe
Krisztus mély keserveit.
Jászolyának alázatát,
Kövehessen áldozatát,
Zsenge szenvedéseit.

Bánatából hadd kóstoljak,
Szent örömen felviduljak,
A míg földi rab vagyok.
E kisdednek szent varázsa
Legyen lelkem örök láncza,
Míg e földön bujdosok.

Végy föl engem családotba,
Ha örömsz, ha bánatodba,
A míg élek és halok.

Tiszta szüzek szűz virága,
Hogy ne legyek, mint az árva,
Hadd ringassam kincsedet.
Szivem édes jászolyában,
Hadd dajkáljam, a halálban
A ki szerze életet.

Iffasodva égi kéjben,
Toborzékol örömeiben,
Szivem csordultig telik.
Izzó lángja mind befölti,
Elhal bennem, a mi földi,
Már felém a menny nyilik.

Szólj Fiadnál, hogy megvédjen,
Ő malasztja legyen vérttem,
Pajzsom Isten igéje:
Belkém ha e porból röppen,
Szinről-szinre lássa ott fenn,
A mi meg van ígérve. Amen.

Nagyfalusi Lajos.

Eucharisztikus naplójegyzetek.

UJÉVRE. Már az ó-esztendő vége felé a különböző nagyságu és tartalmu naptárak teszik a könyvkereskedők boltjainak keresett árucikkét. Napilapok és folyóiratok ilyenkor szintén naptárakat ismertetnek és ajánlanak. Az *Örökimádás* olvasóinak oly naptár fog e helyen bemutatkozni, mely megjelenésének idejét tekintve, a régmúlt időbe vezet, de tartalom dolgában nagyon is közel esik e folyóirat kitűzött céljához. A *Hevenesi* Gábor tollából kikerült *Calendarium Eucharisticum*-ról van szó. Ez a *Szentségi Naptár* nemcsak a magyar szerzőjü eucharisztikus művek között elsőrendü, hanem a külföldiek között is figyelmet érdemlő. Jeles szerzőnek jeles alkotása ez a könyv. Megjelenésekor sem az volt a célja, hogy az esztendőnek polgári napjairól, az esetleges időjárásról s a csillagászati változásokról adjon fölvilágosítást, hanem, hogy a kenyér színében köztünk jelenlevő Üdvözítőnek imádságát napról-napra fokozza s az Oltáriszentség révén a lelkek tökéletesedését hathatósan előmozdítsa. Ezért a *Calendarium Eucharisticum*-mal való foglalkozás most is időszerű.

Varga Örökimádás cz. imakönyvéből.

A Szűzanya Fiát látja.

Az író Jézus-társaságának egyik legjámborabb és legtudósabb tagja. A vasmegyei nemes család ölen született (1656) Hevenesi Gáborban gyönyörű egységbe olvadt az isteni hit s az emberi tudás. Bámulatos munkásságáról tanuságot tesz hit- és történettudományi műveinek nyomtatásban megjelent harminczhat kötete. A tiszta erkölcsü élet s a nagy tudomány előkelő állásokba emelte az alázatos papot. Életrajzában (*Szinnyei: Magyar Írók Élete*) olvassuk, hogy egy ideig a bécsi Pázmány-intézetnek rektora, majd szerzetének provinciálisa volt s tanácsadásával nem egyszer I. Lipótnak is segítségére sietett. Vallásos buzgóságának híre messzire elhatott. Különösen az Oltáriszentség imádságában s a boldogságos Szűz fiui tisztele-

tében tünt ki, a mint ezt a *Calendarium Eucharisticum* s a *Calendarium Marianum* is bizonyítja. Az előbbinek számos kiadása ismeretes s 1752-ben vagy 1753-ban lengyel fordítás is megjelent Varsóban. A használatba vett példány nagyszombati nyomásu s 1714-ben került forgalomba.

A latin nyelvű Szentségi Naptár az évnek minden napját felöleli. Először valamelyik szentnek életéből mond el egy vagy több oly mozzanatot, mely az Oltáriszentségnek tiszteletével vonatkozásban van, ehhez azután rövid erkölcsi tanulságot kapcsol s végül egy idevágó szentirási vagy patrisztikai idézettel fejezi be. Sok szónál is többet mond, ha fordításban néhány példát közlünk mutatóba.

Junius 21-én. Gonzagai szent Alajos az első szent áldozáskor Borromei szent Károlynak kezéből vette az Üdvözítőnek drágalátos testét. Mielőtt a szent áldozáshoz járult, három napot fordított előkészülésre s miután az angyalok kenyerét magához vette, három napot töltött hálaadásban. A szentmise közben gyakran könyezett s valahányszor az Oltáriszentségről beszélt, mindig a legékebben szólt. — Csodálatos dolgokat művel Isten az ártatlan lélekkel. A tiszta szívű jobban eped az Ur tanítása után s Isten viszont dúsbabb kegyelmekben részesíti. — Könnyebb legyőzni bármely ellenséget, mint magát a gyönyört. (Szent Cyprian.) *Augusztus 8-án.* Ferrarai szent Vincze, domonkos szerzetes, a genuai nagy pestissel (1406) szemben arra buzdította a város lakosait, hogy forduljanak imádságukkal a legméltóságosabb Oltáriszentséghez s a bajnak eltávolítására szentségi körmenetet is rendezett. A pestis csakhamar megszűnt. — A kik hittel tekintettek a rézkigyóra, meggyógyultak. Biztosabb üdvösség fakad az Oltáriszentségből, melyben az élet és halál Ura van jelen. — E legfölségesebb és legméltóságosabb szentség a léleknek és testnek üdvössége. (Kempis.) *November 4-én.* Borromei szent Károly soha sem mulasztotta el a szentmisét s ha misézni nem bírt, legalább a szent áldozáshoz járult. Valahányszor más városba érkezett, első dolga volt meglátogatni az Oltáriszentséget. Meghonosította a negyven órai szentségimádást s az Eucharisztia tiszteletére kongregációt is szervezett. — Mily leleményes a szeretet! Vajjon mire fordítjuk szellemi erőnket? Mi hasznunk lesz belőle az örök üdvösségre, ha eszünket csak meggazdagodásra vagy tudákosságra használjuk? — Akkor szeretjük az Istent igazán, ha iránta való szeretetből jót teszünk. (Szent Bernát.) *Deczember 28-án.* Ezen a napon költözött az örökkévalóságba Szalézi szent Ferencz. Mily nagyra becsülte a genfi püspök az Oltáriszentséget, kitetszik abból, hogy a lelki élet napjának, az ájtatosság szívének s az ártatlanság lelkének nevezte. — Valamint a nap megolvasztja a viaszkot s megkeményíti a sarat, úgy egy és ugyanaz a dolog, legyen bár a legszentebb, a jóknak életet, a gonoszoknak ellenben halált hoz. — Az édességet nem izlelni, romlott inynek a jele. (Szent Bernát).

Ime, ilyen a *Szentségi Naptár* tartalma! A ki jó lélekkel s a tökéle-

tesedés vágyával forgatta, bizonyára sok jót tanult belőle. Az elmélkedve olvasó megismerte a könyv lapjairól a szenteknek az Oltáriszentség iránt táplált buzgóságát s a vonzó példán föllelkesülve, maga is követésükre buzult. Nem téveszthette el hatását a szerző velős erkölcsi intelme s a legjelesebb egyházi írókból vett idézete sem.

Az érdeemes Jézus-társasági írónak derék művéről tett megemlékezésünk ne legyen pusztán a kegyelet ténye, hanem újabb bizonyosága annak a régi igazságnak, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentség a természetfölötti életnek csodálatos tápláléka.

Vizkeresztre. Ez az ünnep a Krisztus-keresők ünnepnapja. Lélekben feltűnik előttünk a jászolhoz siető pásztorcsapat s a csillag járását követő három napkeleti bölcs. Szent hitünk azonban arról biztosít bennünket, hogy az Oltáriszentségben ugyanaz a Krisztus van jelen, ki egykor a pásztorok és mágusok imádságos hódolatát fogadta. A mit tehát Dávid mond a LXIII. zsoltárban: az Ur letekint az égből az emberek fiaira s nézi, van-e, a ki megérti és keresi Őt — bátran lehet a köztünk élő Üdvözítőre is alkalmazni. Az eucharisztikus Jézus a kenyérszin lepléből szétekint és nézi, van-e, a ki megérti és keresi Őt. Értsük meg azért azt a csodálatos szeretetet, melyet a köztünk élő Istenember mi szegény bűnösök iránt érez s azután keressük Őt egész lélekkel, hogy megtalálva Őt, *életet* találjunk és *üdvösséget* merítsünk Tőle. Vizkereszt ünnepe buzdítson bennünket az Oltáriszentség iránt köteles hitünk és szeretetünk erősítésére! Az alázatos pásztorok s az áldozatrakész királyok Krisztust kereső példája juttassa eszünkbe a Szentírás (68. zsolt. 33.) szavait: «Keressétek az Istent mindenben és élni fog lelketek».

Árpádházi Boldog Margit ünnepére. Január 27-én visszazáll emlékezetünk a szűz Mária öntözte Pannonia-virágoskertnek szépséges liliumára. Róla emlékezvén, sajátos megfigyelésről essék szó.

Ki a keresztény magyarság kilenczszázados vallásos életét a történelem lapjairól megfigyeli, meglepő kölcsönhatást észlelhet a magyar nemzetiség s a keresztény hitélet ügyét illetőleg. A magyarság s a magyar királlyal egyidejű kereszténység sorsa párhuzamosan halad a századok folyamán. A Szeplőtelen Fogantatás hitágazatának jubileuma alkalmából egyik tudós hitvédőnk az irodalom Immaculata-emlékeinek tanulmányozása során végig kísérte katolikus őseink ebbeli hitét s arra az eredményre jutott, hogy épen az a század volt legerősebb a boldogságos Szűz páratlan kiváltságának megváltásában, mely a harci győzelmekben is legerősebbnek bizonyult s az a kor volt a Szeplőtelen Fogantatás tiszteletében leglanyhább, mely a nemzeti élet szempontjából is gyászos emlékezetet hagyott maga után.

Magyarország hitélete még történetirójára vár, de az ismeretes adatok alapján más tekintetben is szembetűnő ez az egymásrahatás. Ezuttal az Oltáriszentség tiszteletére vonatkozólag két tényre történjék utalás.

Historiánknak alig van dicsőségesebb korszaka, mint a mely a kereszténység egyik legnagyobb katonájának, a rettenthetetlen Hunyadi Jánosnak nevéhez fűződik. Ez a világhírű hős, az ő ferenczes barátja, Capistrano s az egész hadsereg mélységes hittel volt eltelve a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt. A kortársak följegyezték, hogy Hunyadi János rendszeren két misét is meghallgatott térdenállva, ütközet előtt mindig megáldozott s megáldoztatta hadseregét is. Ezzel szemben a jozefinizmus ideje nemcsak az Oltáriszentség tiszteletében jelent hanyatlást, hanem egyuttal a nemzeti élet dolgában is. Ugyanaz az uralkodó, ki a magyar nyelv ellen kiméretlen küzdelmet folytatott, az ország vármegyéit eltörülte s a szent koronát bécsi kincstárába vitette, ugyanaz a II. József megtiltotta Urnap hetének kivételével a Szentséggel való áldást, jogtalanul beavatkozott az istenszolgálat rendjébe s mindenfelé elhalaványítani törekedett az Isten háza dicsőségét.

Az eucharisztikus kultusz minél nagyobb föllendülésétől a nemzeti ügy is sok sikert várhat. Minél többen lesznek a szentségi Üdvözítő hivei, a nemzeti közszellem annál erkölcsösebb s így annál tökéletesebb lesz. Lakozék közöttünk a kenyérszinben élő Üdvözítőnek szeretete s bizzunk benne, hogy ez az Eucharisztiahoz fűződő szeretetünk igazán nemzetföntartó erőnké lesz! A népek történetében is igaznak bizonyult a Szentírás (Ap. csel. 4, 12.) szava: nincs is másban senkiben üdvösség, mint a Krisztus Jézusban.

Dr. Breyer István.

Varga Örökimádás ez. imakönyvéből.

Az Oltáriszentség imádása, vétele és szeretete.

A VATIKÁNBAN Ráfaelnek van egy képe, a melyen impozáns oltár emelkedik s rajta aranygyűrűben a kenyér színe alatt rejlő Krisztus foglaltatik, a kit az egyháztanítók sokasága magasztos hódolattal leborulva imád. A kiváló tudósok arczán a szent áhitat ül, lelküket megfoghatatlan gondolatok töltik el és bár az oltár fölött nyílt az ég, ők sugárzó arczczal mégis a földön élő Krisztust szemlélik.

Krisztust az Oltáriszentségben imádnunk kell. A trienti szent zsinat kárhóztatja azokat, a kik é titkot nem imádják. Azt mondja ugyanis a 13. ülés 6. kánonjában: «Ha valaki azt mondaná, hogy az Oltáriszentségben Krisztust, Isten egyszülött Fiát nem kell imádnunk és pedig külsőképen is és ezért külön ünneppel sem kell tisztelnünk, sem az egész Egyház dicséretes szertartása és szokása szerint ünnepélyesen nem kell körülhordoznunk, vagy imádásra nyilvánosan a népnek nem kell kitennünk és hogy imádói bálványozók, az ki legyen közösítve».

A legfőbb kérdés, a melyben a tudós theologusok nem értenek egyet, hogy mi képezi tulajdonképen az imádás tárgyát, vajjon Krisztus teste csupán istenségével, emberségével, lelkével, vérével, vagy pedig a külszinek is egyuttal? Általánosabb és helyesebb azok nézete, a kik azt vallják, hogy a külszineket is kell imádni, nem ugyan önmagában és önmagáért, hanem azon egységnél fogva, a melylyel Krisztussal össze vannak kötve. Szépen mondja Bellarmin (De Euch. 4. k. 29. f.): «Önmagában és tulajdonkép Krisztust kell imádnunk, de ezen imádás a kenyér és bor színére is vonatkozik, minthogy bizonyos egységet képeznek Krisztussal, kit magukban foglalnak. Valamint, a kik Krisztust e földön látták és imádták, nemcsak őt magát, hanem bizonyos tekintetben ruháit is imádták; mert nem kívánták, hogy ruháit levesse, mielőtt imádták, sem pedig nem választották el gondolatban ruháifól mikor imádták, hanem Krisztust imádták egyszerűen úgy, a mint volt, jóllehet ez imádásnak oka nem ruhái voltak, még embersége sem, hanem egyedül istensége».

Innen az a nagyfoku áhitat, melylyel az Egyház a megszentelt ostyát és bort kezeli az oltáron. Megszenteli az áldozópap kezeit, a melyekkel magasra emeli és a hívőknek nyújtja a kenyérszínben jelen levő Krisztus testét. Az életben sem választjuk el a személyt ruhájától és általában tulajdonságaitól, hanem azok mind együttesen képezik a tisztelet tárgyát. Tehát a külszineket a Krisztussal való egyesség miatt imádjuk, a mely nélkül a tisztelet oly neme illetné őket, a minőt az előbbi vélemény védői most tulajdonítanak nekik.

Ha a protestánsok bennünket esztelenül kenyérimádóknak tartanak, ezen rágalomra ugyancsak Bellarmin szavaival (De Euch. 4. k. 29. f.) felelünk: «Mi katolikusok tagadjuk a kenyérnek megmaradását az Oltáriszentségben, miképen állithatják tehát felőlünk az artolatriát, azaz a kenyér imádását? Nincs katolikus, a ki azt tanítaná, hogy a külső jeleket önmagukban és tulajdonképen kell imádni».

Az Egyház kezdettől fogva mindenkor imádta az Oltáriszentséget. Szent Kallixt katakombájában van egy kép, a melyen a többi között mély hitet és legbensőbb imádást kifejező asszony van ábrázolva. Ezen imádkozó asszony jelenti az Egyházat, a mely szüntelen imádja szerető jegyesét az Oltáriszentségben.

Már szent Ágoston int bennünket az Oltáriszentség imádására, midőn így ír: (In Psalm. 98. 9. sz.) «Senki sem eheti ama testet, hacsak már előbb nem imádta. Nemcsak nem vétkezünk, ha imádjuk, hanem akkor vétkezünk, ha nem imádjuk».

Keleten az imádó Egyház tanuja aranyszájú szent János, a ki irataiban is, a szószékről is, nyilvánosan hirdette, hogy az angyalok nagy számban meghajtott fővel az Úr asztala körül állanak és imádják a szent titkot. Továbbá akár az ég angyalaira, akár pedig a halandó emberekre vonatkoztatjuk, a mit a Jelenések könyvében olvasunk, mindenesetre az elragadó lelkek hódolatát fejezik ki a Fölséges előtt. «Leborulának a királyi széken ülő előtt és imádnak az örökön örökké élőt és letevék koronáikat a királyi szék előtt, mondván: Méltó vagy Urunk, Istenünk, dicsőséget és tiszteletet és erőt venni; mert te teremtettél mindent és akaratod által lettek és teremtetek.» (Jel. 4, 10. 11.)

A keleti egyházban arczra borulással, a nyugotiaknál pedig térdre hullással fejezik ki hódolatukat a jelenlevő Krisztus iránt.

Az Egyház kezdetben titokban tartotta e szentséget a hitetlenek és a katekumenek előtt, azért ezeknek a hívők miséje előtt távoznok kellett a templomból; később azonban a XI. században kezdetét veszi az Oltáriszentség nyilvános kitétele az imádásra. A XIII. században a lüttichi egyházban már megtartották az urnapi ünnepet is. Nemsokára VI. Orbán pápa az egész egyházra kiterjesztette, a mely rendeletet V. Kelemen és utódja XXII. János pápa 1317-ben megújította s azóta az egész katolikus világon minden évben körülhordozzák az emberi nem legjobb Mesterét, hogy áldását adja a hivek millióira.

A körmenet a «Pange lingua» dicséennel kezdődik és az Oltáriszentséget mennyezet alatt, lobogó zászlók, a harangok zugása mellett, virágokkal behintett utczákon négy oltárhoz kísérik, a hol a pap áldást ad a szentséggel, miközben énekli: «A mindenható Istennek, az Atyának és Fiúnak és Szentléleknek áldása szálljon le reátok s maradjon mindenkor rajtatok».

A világ négy tája felé mindenkire esik Krisztus áldó kezének kegyelme, isteni szeretetének tüzes sugarait veti nemcsak külsőnkre, mint az égő nap, hanem behatol a lelkek legmélyebb rejtekébe. Ilyenkor az egész Egyház térden áll, szemeit mintha a végtelen boldogságot sejténé, csodálattal a királyok királyára mereszti és legbensőbb imádásának titokzatos csöndjét csak a csengetyűszó szakítja meg. Mit érez e pillanatban a lélek, tudni nem, csak sejtteni lehet?!

Az urnapi körmeneten kívül jóval később a XVII. században behozták a negyvenórás ájtatosságot, a mely szakadatlanul negyven óra lefolytáig tartott. Ezen elnevezés manap már azon imádásokra is vonatkozik, a melyek tiztizenkét óráig tartanak.

Az Egyház ezen nyilvános ájtatosságával csalhatatlan bizonyítékot nyújt hitéről, hogy az Oltáriszentséget imádni kell. Igaz, hogy a véges emberi ész elnémul, a külérzésekre homály borul, de a hit világánál minden tündököl és ragyog. A ki a hit szemével nézi e nagy szentséget, lehetetlen, hogy azt ne imádjá.

Nikosztratesz görög festőről mondják, hogy egy igen szép festmény előtt órákig is elállott és gyönyörűségét lelte benne. Midőn egyszer valaki kérdezte tőle, hogy mit tud olyan sokat nézni azon a képen, így felelt: «Oh, ha te az én szememmel néznéd ezt a képet, bizonynyal nem tennél ily fonák kérdést». Ugyanezt felelhetnék az Oltáriszentség imádói, mint a kik hittel tekintenek Krisztus ragyogó arczára, azoknak, akik a hit világát nem ismerik.

Lavater azt mondotta (Hettinger, Dogmen, 2. r. 254. l.): «Ha Krisztusnak az Oltáriszentségben való jelenlétében hinni tudnék, sohasem kelnék föl térdeimről az imádás miatt». Ha Krisztus valóban és állandóan jelen van az Oltáriszentségben, akkor nemcsak a hit, hanem a természetes ész is követeli, hogy imádjuk őt, a mint imádták földi életében, mikor az emberek színről-szinre látták. Térdre borulva tehát mondjuk szent Tamással:

Varga Örökimádás ez. imakönyvéből.

Adoro Te devote, latens Deitas,
 Quae sub his figuris vere latitas;
 Tibi se cor meum totum subiicit,
 Quia te contemplans totum deficit.
 Visus, tactus, gustus in te fallitur,
 Sed auditu solo tuto creditur;
 Credo quidquid dixit Dei Filius,
 Nil hoc verbo veritatis verius.
 In cruce latebat sola Deitas,
 At hic latet simul et humanitas:
 Ambo tamen credens atque confitens,
 Peto, quod petivit latro poenitens.

Plagas, sicut Thomas, non intueor,
 Deum tamen meum se confiteor:
 Fac me tibi semper magis credere,
 In te spem habere, te diligere.
 O memoriale mortis Domini,
 Panis vivus, vitam praestans homini:
 Praesta meae menti de Te vivere,
 Et te illi semper dulce sapere.
 Pie pellicane, Jesu Domine,
 Me immundum munda tuo sanguine;
 Cuius una stilla salvum facere
 Totum mundum quit ab omni scelere.

Jesu, quem velatum nunc aspicio,
 Oro, fiat illud, quod tam silio,
 Ut te revelata cernens facie,
 Visu sim beatus tuae gloriae.

A Krisztust imádó lélek közelebb lép a tabernákulumhoz és az isteni Jegyes lakomát készít számára. Legelőször az utolsó vacsorán lakmározta s azóta e lakoma folyton tart a világ végezetéig. Krisztus az Oltáriszentséget lelkünk táplálására rendelte s a mint a testi étkezéshez két dolog kívánatik, tudniillik étel és ital, ép úgy a lelki táplálék is ételből és italból áll. A szerető Mester, a ki előrelátta az emberek jövőendő zarándokútjait, nehogy megfogyatkozzanak az úton, élő kenyeret adott nekik az égből. Valamint egykor Isten a gyönyörűség paradicsomában fölállította az élet fáját, a mely hivatta volt az ősszülőket megtartani az ártatlanság állapotában, úgy Krisztus Jézus is magasra emelte az Egyházban az élet fáját, vagyis inkább az élet kenyerét, hogy a ki abból eszik, megmaradjon az örök élet kegyelmében.

• Ó az élő kenyér, a ki saját testét és vérét adja nekünk eledelül. Hogy az Oltáriszentség valóban eledel, a mely a lelket az örök életre táplálja, a kísértések ellen erősíti, a jövőendő föltámadás és dicsőség zálogául szolgál, kitűnik a keresztény műemlékekből, a melyek az első századok katakombáiban találhatók. (V. ö. Katschthaler, Ág. hittan IV. 384. l.)

A legnevezetesebb az a kép, a mely szent Cirjék temetőjében látható s a melyen jobbra négy izraelita férfiú az égből hulló mannát kebelébe gyűjti. Balra Krisztus alakja tűnik föl, a mint megjövendőli Péternek, hogy meg fogja őt tagadni, de az önmagában szerfölött bizakodó Péter a legnagyobb hévvel állítja, hogy ha meg is kell halnia, nem tagadja meg Mesterét. Középen az öt okos szűz van ábrázolva Krisztus körében és ismét az öt esztelen kialudt lámpákkal a kezükben. A kép fölött egy páva van festve, messze kiterjesztett tollakkal. Ez a kép azon sir fölött látható, a melyben egy szűz van eltemetve. A sir előlapján egy nő áll, a ki a mennyei örömök boldogságát élvezi. A paradicsom függönyét két férfiú emeli, hogy lássuk a szűz arczáról lesugárzó túlaradó örömet.

Azonnal láthatjuk, hogy e képen az van ábrázolva, a mi legjobban jellemzi Krisztus jegyesét.

Először, hogy ne bizzunk önmagunkban, miként Péter; másodszor táplálkoznunk kell az égből hulló mannával, azaz Krisztus testével, a mi egyetlen biztosítékul szolgál, hogy lámpáink ki ne aludjanak. A lelki táplálkozás jutalma, miként a szűz jegyesé, a mennyei boldogság, a hová Krisztus színe elé a paradicsomot őrző angyalok (a képen két férfiú látható) vezérelnek el bennünket. Az Oltáriszentség vétele záloga a dicső föltámadásnak, a minék jelképe a páva, mivel tollait őszszel elvesziti és tavasszal ismét visszanyeri.

Még azon képek is vonatkoznak az Oltáriszentségre, a melyeken az ifju Tóbiás hallal van ábrázolva és Dániel az oroszlánverembe dobva, a hol Habakuk próféta csodálatos módon táplálja.

Az ifju Tóbiás az uton a hal húásával táplálkozik, nekünk is e földi zarándoklat folyamán a titokzatos ἰχθῦς husát kell enni. Az ἰχθῦς jelenti Jézus Krisztust; e szónak betűi külön-külön kezdőbetűnek véve (ι-χ-θ-υ-ς) annyit jelentenek, mint: Jézus Krisztus, Isten Fia, Megváltó. Tóbiás a hal megégetett mája által megszabadul a haláltól és epéje visszaserzi világatlan atyjának látását, ugy Krisztus teste, mely süttött ostyá alakjában jelen meg, örökre megment a haláltól és Krisztus ugyanazon vére, a mely a Golgotán lecsurgott, lemossa lelkivilágunk számtalan szennyét.

Dániel képei szintén sokszor jelzik az Oltáriszentséget, főkép azok, a hol főzelék helyett halat, vagy halat és kenyeret találunk. Az oroszlánveremben Habakukon kívül, ki Dánielnek szentelt kenyeret nyújt, más két férfiú látható, Dániel pedig imádó helyzetben van. A festő a szent áldozást akarta jelképezni, mely a vértanukat börtönükben megerősítette. Szent Cyprián írja «De lapsis» czimű művében (19. sz.): «Mi dicsőbb Dánielnél, ki a vértanuságot is kész volt kiállani; ki boldogabb Isten kegyelméből, mint ő, ki valahányszor megütközött, győzött; győzve életben maradt?»

A ki Krisztus testével táplálkozik, nem halhat meg az oroszlánok veremében sem; nem árthatnak neki a test és világ csábjai sem. Halhatatlan lesz a jövő föltámadásban és a Krisztussal való legbensőbb egyesülés lesz végnélküli jutalma.

Az ujszövetségi képek nagyobbbrészt a csodálatos kenyérszaporitást és a viznek borrrá változtatását mutatják. Ezek sokszor együtt fordulnak elő, a mi által a festő az Oltáriszentség két színét akarta jelképezni. Így magyarázza ezt szent Ambrus is «A szüzekről» czimű művében (3 k. 1. f.), a hol ezt olvassuk: «Boldog menyegzőt kívántál, oh leány. Látod, mennyi nép jött össze vőlegényed születésnapjára és senki sem távozik étlen a lakomáról. Ez az, a ki a menyegzőre meghivatván, a vizet borrrá változtatta... Ez az, a ki öt kenyérral és két hallal a pusztában ötezer embert kielégített... Végül

saját menyegzőjére sokakat meghívott: de már nem árpakenyeret, hanem mennyei kenyeret ad».

Alexandria katakombáiban is találtak egy képet, a melyen Krisztus a közepén ül, mellette Péter és András állanak és tányéron kenyeret és halat nyujtanak neki. Jobbra a kánaai menyegző van ábrázolva, balra pedig látható, a mint többen asztalnál ülnek és Krisztus testét veszik magukhoz. Bizonyítja ezt a mellékelt fölírás: τὰς εὐλογίας τοῦ Χριστοῦ ἐσθιοντες. Az εὐλογία szó határozottan az Oltáriszentséget jelzi. Ily értelemben használja a Szentírás. (Pál Kor. I. 10. 16.; Ján. 6. 11.) Alex. szent Cyrill Krisztus teste vételének kifejezésére szintén az εὐλογία-t használja; ugyancsak a negyedik században tartott laodiceai zsinat is így tesz.

Két fölírásunk is van, a melyek az Oltáriszentség vételéről szólnak. Az egyik Abercius hieropolisi püspöké a II. századból. Abercius ezt mondja: «A hit előteremté s mindenki elé étkül odatette a halat egy forrásból, az óriási szeplőtelen halat, melyet a tiszta szűz kezébe vett s barátjainak osztatlanul nyujtott. Ugyanez egyszersmind kitünő bort vett elő s a keveréket a kenyérral együtt nekik adá».

A szeplőtelen szűz valószínűleg maga az Egyház, a mely szent életre hivatott papjai által a kenyeret és bort Krisztus testévé és vérévé változtatja. A másik fölírás magyarul így hangzik (V. ö. Katschthaler, IV. 390. l.):

«Mennyei halnak szent ivadéka! Szivedbe fogadva
Izleld forrását amaz isteni, égi vizeknek.
Lelked üditsd s ujulj az öröklét szent italával.
Földi halandóknak bölcseségárja e forrás.
Étkezz Megváltód testével, semmi sem édeseb
Mint ő. Éldeld, csak tartván a halat kezeidben.
E halhoz küldöm föl imámat: Szent Uram, üdvöm,
Fény vagy a holtaknak, légy csillaga földi utamnak.
Achandeusz, atyám, kivel egybeköt égi szerelmem
S téged, anyám, kérlek s mind, kit a hal békéje pihentet,
Emlékezzetek oh meg rólam, Pectoriusról!»

Kell-e ennél édesebb szózat, a mely a szív legbensőbb érzelmeit lánggra gyujtsa? Az égi vizek forrásait emlegeti, a melyek Krisztus oldalából csörgedeznek; igyál belőlük és lelked felüdül. Kellemes kenyerekkel kínál, a melyek a Megváltó teste, hogy e siralomvölgyben élni tanulj. Élet után vágyódik az ember, maga körül minden erre serkenti. A természet is csupa élet. Az enyészet gondolata iszonyu s megremegteti a legerősebb sziveket is. Hát még a lelki pusztulás?! Védekezünk a testi halál ellen, midőn ételt és italt veszünk magunkhoz; táplálkozunk Krisztus testével, hogy elkerüljük a lélek agoniáját. Különben Krisztus mondotta: «Ha nem eszitek az emberfia testét és nem iszjátok az ő vérét, nem leszen élet tibenetek». Az Oltáriszentség vétele tehát Krisztus parancsából szükséges, de az

Egyház is mindenkor megkövetelte, hogy a hivek áldozzanak. És mert az Ur Jézus isteni fönségében végtelenül megalázza magát és kegyelmének megbecsülhetlen kincseit hozza magával az Oltáriszentség vételekor, azért mindenkor mély alázattal, égő vágyódással s túláradó szeretettel nyissuk ajkunkat az Ur testének vételére.

Az Oltáriszentség legbensőbben egyesít Krisztussal. Maga mondja (Ján. 6. 57.): «A ki eszi az én testemet és iszsa az én véretem, én bennem marad és én őbenne». Szent egyesülés ez, a melyben a vágyódó szeretet tetőpontját éri el. Szépen ír erről Vasquez (Comment. in s. Thomam, disp. 204.), midőn mondja: «A szeretet természeténél fogva a szerető felek valóságos egyesítésére törekszik, oly módon, a mint lehet; azért a jóbarátok kedvelik a kölcsönös jelenlétet, mely a vágy szerinti egyesülést tökéletesíti. Ámde Krisztus, mivel forrón szeret minket, szeretetét betetőzi, minden testét eledelként nyujtva a mi testünkkel összefüzi. Innen van, hogy Krisztus a mi testünket, mely őt befogadta, mint sajátját becsüli, mint sajátjával bánik és mint az ő testéből és csontjaiból való tagokkal. Azért a szentatyák a keresztséget Krisztussal való házasságunk gyanánt tüntetik föl és az Oltáriszentséget ennek betetőzéseként». Bizonyos továbbá, hogy az Oltáriszentség nem engedi a szív szeretetét elhamvadni Krisztus iránt, sőt napról-napra tovább terjeszti és lángolóbbá teszi. Ebből kifolyólag elnyerjük bocsánatos bűneink bocsánatát, mert a szeretetnek egyetlen buzgalma elegendő, hogy a bocsánatos bűnöket eitorülje. Ezenfölül a szentség vétele visszatart a jövő bűnöktől. Halandó emberre nézve ez a legnagyobb kegyelem. Az erkölcsi erő nő a lélekben és rettenthetlen bátorságot önt a küzdelemre. «Azon asztaltól — ugymond Aranyszájú szent János — mint tüzet okádó és az ördög előtt félelmes oroszlánok lávozzunk». (Hom. 46. in Joann. n. 3.) Tényleg, az ördög bűnös csábításai ellen a legjobb gyógyszer Krisztus szeplőtelen testét enni és halhatatlan vérét inni.

Az üldözések idejében a vértanúk is az Ur testével erősíték magukat, hogy elnyerjék a vértanuság dicső pálmáját. Ma is ugyanoly ereje van e szentségnek, mint volt az első századokban. A szent test megedzi bűnre hajló testünket és az ártatlan vér eloltja bennünk a dúló szenvedély tüzeit. A mint az utazó ember, a kit az égető szomjuság szinte elepeszt, miután ivott a völgyben az üditő forrásból, azonnal elmúlik benső forrósága, ugy az is, a kit a rosszra való hajlandóságok és kivánságok gyötörnek, miután odajárult az élet forrásához, a tábernákulumhoz és ivott annak véréből, egy pillanat alatt meggyengül a bűnös szenvedély. Senki sem féljen a harctól és küzdelemtől. Az izraelita nép ivott a szikla vizéből és azonnal csatába indult Amalek ellen és aki evett a szent kenyerekből és ivott Krisztus vérenek szent forrásából, az bátran harczra kelhet minden ellensége ellen.

Az Oltáriszentség éltető eledelünk és legédesebb vigasztalónk a földi

élet útjain. Midőn Illés próféta Ácháb király elől a pusztába menekült, étlen és szomjan s az út fáradalmaitól teljesen kimerülve egy gyalogfenyő alatt megpihent, így könyörgött az Úrhoz: «Elég nekem, Uram, vedd el lelke-met». A próféta a gyalogfenyő árnyában elaludt, de az Isten angyala fölkelte őt és mondá: «Kelj föl és egyél». És ime fejénél hamupogácsát és egy edény vizet talált. Evett és ismét elaludt. Az Úr angyala másodszor is fölkelte őt mondván: «Kelj föl és egyél, mert nagy út van előtted». Miután a próféta másodszor is evett, azon étel erejével negyven nap és negyven éjjel járt az Isten hegyéig, Hóreb-ig. (V. ö. Kir. III. 19, 1—9.)

Mi is e földön veszélyek között járunk az élet pusztáin, elcsüg-gedünk, leroskadunk, fohászunk az Úrhoz: «Elég nekem, Uram, vedd el lelkemet». De az Oltáriszentség mint angyali kenyér erőt nyújt, hogy bátran haladjunk az élet küzdelmes útjain és szerencsésen eljuthassunk a szent hegyhez, ahol megpihenhetünk Jézus közelében.

Krisztus testének vétele továbbá a dicsőséges föltámadás és a jövő élet zálogát képezi. Szent Ambrus az Oltáriszentségről azt mondja: «Ez az élet kenyere; a ki tehát életet eszik, nem halhat meg. Mert ugyan miképen hal meg, kinek eledele az élet». (In Ps. 118. serm. 18. n. 28.) Krisztus a «föltámadás és az élet». Ő mondotta: «A ki eszi az én testemet és iszsa az én vére-met, örök élete vagyon és én föltámasztom őt az utolsó napon». (Joann. 6, 55.) Azon szentek is föltámadnak, a kik nem vették magukhoz Krisztus testét, de az ujszövetség szentjei, mivel testük titokzatos egyesség-ben él Krisztus testével az Oltáriszentség vétele miatt, különös szent czimen támadnak föl. Mivel pedig Krisztus nem hal meg többé, az igazak teste is elnyeri a halhatatlanságot. Ezért nevezik a szentatyák az Oltáriszentséget a halhatatlanságot adó gyógyszernek.

Ennyi kincset foglal magában Krisztus szent teste és vére a taberná-kulumban. Valóban, kenyeret adtál nekünk az égből, mely minden gyönyör-öséggel teljes. Krisztus lakomát szerzett nekünk és forrón óhajtja, hogy járjunk gyakran asztalához. Saját testét és vérét adja nekünk eledelül, hogy bármerre megfordulunk a világon, vele legbensőbbben egyesülve és szeplőtelen tiszta vérével itatva elkerüljük a romlást, az örök enyészetet.

Hettingernél (Dogmen, 2. r. 258. old.) a következőket olvassuk: «Titkos tűz árad ki belőle (az Oltáriszentségből), a hol a Úr elrejtve él sátorá-ban és szívünk hevül, mint egykor az Úr jelenlétében Emauszban hevült a tanítványok keblében, jóllehet érzéki szemeik tartóztatva valának és őt meg nem ismerték... A szent szeretet eme forrásánál nőnek a szüzesség liliomai, a melyek kizárólag és örökre neki vannak eljegyezve; itt támad sziveikben bátorság a jászolban volt szegénységgel szegénynek lenni, itt tanulják meg a testvéreket szeretni, mint ő szerette őket és meritenek erőt a szegények és betegek stb. ápolásában önmegtágadó önfeláldozásra. Most értjük, miért

szereti a katolikus ember templomát, miért ékesíti mint a menyasszonyt, miért kell a földnek és minden elemnek ajándékokat adnia számára: a rétnek illatos virágot, a tenger mélyének nemes gyöngyöt, messze országoknak aranyat, sugárzó drágakövet és semmiféle drágaság sem elég drága».

A katolikus templomokban az éjnek sötétjében mély csend honol, csak az örök lámpa pirosuló fénye hirdeti, hogy itt élet van. Bensőséges, titokzatos, isteni élet. Krisztus jelen van az Oltáriszentségben igazán és valóságosan.

A zsidóknál is jelen volt az Isten, de a felhő és a tűzoszlop csak jelképezték jelenlétét. Krisztus maga van jelen e szentségben: dobog a szive, lüktet ereiben a vér, lát, hall, vigasztal, bátorít, érez és szeret. A jelenlét az ő isteni szeretetének első megnyilatkozása. Az ember tényleg vágyakozik másnak jelenléte után. A gyermek boldog és tovább játszik, ha jelenlévő anyjára tekinthet. A nehéz beteg, aki álmatlanul tölti a hosszú éjszakákat, megenyhül, ha maga mellett látja az anyát, a testvért, a hitvest, a ki szeretetből ápolja.

Az Üdvözítő szeretetét növeli, hogy nemcsak egy pillanatig van jelen, mint egykor Ábrahám pátriárka házában, nemcsak harminczhárom évig, mint midőn láthatólag köztünk járt a földön, hanem állandóan, a míg csak egyetlen halandó lesz a világon. Jelen van istenségével, emberségével, testével, vérével, lelkével, mert egészen odaadta magát minékünk. Ő egészen a mienk és kizárólag nekünk él. A mint földi életében járt-kelt Palesztinában, hogy az embereket megszentelje, úgy az Oltáriszentségben is egyedül a lelkek üdvének él s kegyelmeket, áldást, világosságot osztogat, a kik hozzá közelednek. Föltámadása után gyakran megjelent az embereknek, ma mindennap megjelen az oltáron, sőt éjjel-nappal, minden pillanatban köztünk van; és valamint akkor békét, megnyugvást, vigasztalást, örömet hozott az összegyűlt apostoloknak és más ezereknek, úgy ma is itt áll hivei és imádói közepette, hogy jóságos és szerető szívével vigasztalja őket s hogy áldó kezével a könnyező szeméről letörölje a fájdalomkönyvet, a mint azt életében oly sokszor megtette.

A tabernákulum ajtajából hiv bennünket magához: «Venite ad me omnes». Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik szenvedtek és terhelve vagytok és én megenyhítlek titeket». Ezer és ezer helyen áll az ujszövetség tabernákuluma és a hívő lelkek milliói sereglének köréje, hogy nehéz bajaikban orvoslást nyerjenek. Biznak az ő nagy és megmérhetlen szeretetében, a melylyel érettünk emberekért itt maradt a földön.

De bár tárt karokkal és égre meredt szemekkel imádják Krisztust a földi halandók, vagy pedig összetett kezekkel, földig leborulva térdeljenek az oltár lépcsőjén, értsék meg mindnyájan Üdvözítőnk szeretetének egyetlen páratlan vonását. «Mert midőn szeretetét mutatja meg nekünk, miként

Aranyszájú szent János mondja (Hom. 45. al. 46. in Joan. 3.), az utána vágyódnak nyújtja magát, nemcsak hogy lássák, hanem hogy tapintsák, megegyék, fogaikkal megrágják... A szülők gyermekeiket gyakran másoknak adják táplálás végett, ellenben én — mondja Krisztus — saját husommal táplálom őket, önmagamat szolgálom föl... miattatok vettem közönséges hust és vért magamra (a megtestesülésben); s viszont testet és vért adok nektek, miáltal vérrokon lettem veletek.» Saját testével táplál és saját vérével itat bennünket. Melyik pásztor az, a ki tulajdon testével etetné nyáját? Krisztus az igazán szerető pásztor, a ki önmagát adja nekünk az élet pusztáján.

Vajjon mit tegyünk mi, a Krisztus legelő nyája? Jeruzsálemi szent Cyrill «Krisztusthordozók»-nak (Christiferi) nevezi azokat, a kik az Ur szent testét fogadták tagjaikba. (Catech. mystagog. IV.) Legyünk igazi «Krisztusthordozók» e földi életben és bármerre fordulunk, az ő vére pezsegjen ereinkben. Nagyra kell becsülnünk, hogy a «Christiferos» elnevezés valóban reánk illik. Ha boldogok voltak, a kik őt életében látták, kezeikkel illették, vagy házukban vendég gyanánt fogadhatták, mennyivel fokozódhatik a mi szent önérzetünk, a kikkel egygyé lett az ő teste és drága vére. Szeressük azért viszont égő szeretettel és gyujtsuk lángra annak a szeretetnek szikráját, a melynek minden katolikus hívő szívében élnie kell. Hány ezerre menő lélek szerette már Krisztust túlaradólag az Oltáriszentségben, férfiak, nők, papok és világiak, ifjak és hajadon leányok, mind Krisztus szeretetével táplálkoztak és ezért az élet legnehezebb viszonyai közt is vidámak, boldogok voltak.

Hányan vannak, a kiknek a tabernákulum nem egyszerűen selyemmel kibélelt kis szekrény, hanem életforrás, a honnan a béke és megnyugvás vizei folydogálnak a lelkek mélyébe. Nekünk katolikusoknak van forrásunk, a melyhez kiki bátran járulhat, a honnan nem űznek el senkit sem. E forrás oly bőséges, oly gazdag, oly kiapadhatlan, hogy minden szomjuhozó lecsillapíthatja szomját, felüdítheti fáradt tagjait s örök életet szívhat magába. Ne nézd e forrást tétlenül, ne csodáld gazdagságát, ne dicsérd édességét, hanem igyál belőle, hogy ne szomjuhózzál örökre. Valamint a szarvas vágyakozik az éltető forrás vizei után, ugy vágyódik az ember a mennyei eledel és az Oltáriszentség kegyelemforrása után; járuljon gyakran a szeretet lakomájához, egyék Krisztus testének eledeléből s igyék szent vérenek arany serlegéből. Senkinek sem használ a finom étel és a kitűnő ital, hacsak gyönyörködik benne és nem veszi magához. Vajjon kielégíti-e éhségét és szomját lecsillapítja-e? Végtelen sok kincs van letéve e szentségben, de a ki nem közeledik hozzá, nem részesül annak égi javaiban. Határtalan szeretet lángol az Ur Jézus szívében irántunk, de mit ér, ha mi őt viszont nem szeretjük.

Szomorú valóság, hogy sok-sok ember hideg közönnyel viseltetik földön élő fölséges Istene iránt. Valamint azonban Krisztus szeretete az Oltáriszentségben nem fog megfogyatkozni soha, úgy e földön az őt szerető lelkek száma sem fog csökkenni a világ végezetéig. Az égboltozaton a fölkelő nap következetesen ragyog s árasztja melegének sugarait a föld minden részébe, idelenn a völgyben a lelkek fölkelő napja, Jézus Krisztus szüntelen forr s heviti áradozó sugaraival millió lelkek szívét.

Nagyszerű templomok, remek dómok, fönséget hirdető bazilikák épülnek az Oltáriszentség tiszteletére és nem mulik el nap, óra sem nappal sem éjjel, a melyben a buzgó lelkek nem közelednének az oltár lépcsőjéhez.

A napkeleti bölcsek messze keletről jöttek őt imádni, nekünk ne essék nehezünkre otthonunkból hozzá sietni. Minden embernek vannak nehéz ügyei, a melyeket a földi halandó elintézni nem képes, vannak fájdalmai, a melyeket az emberek előtt szive mélyébe zár; vannak könnyei, a melyeket titokban letörül, hogy mások ne lássák. Egy van, a ki előtt minden föltárul és a reménytelen is orvoslást talál. Nem volt senki, a ki megcsalódott volna a mi Urunk Jézus Krisztusban, senki sem távozott vigasztalanul az ő hajlékaitól.

Az Oltáriszentségben élő Krisztus a katolikus vallás központját képezi. Ő legyen központja vallásos érzületünknek és forró szeretetünknek. Ismerjék őt az egyesek, a családok és az emberi társadalmak. Csoportosuljanak oltárai köré az anyák gyermekeikkel, az iskolák növendékeikkel, a fejedelmek alattvalóikkal és minden megújul a földön Jézus Krisztusban.

Egyet azonban ne feledjünk soha: hogy az Oltáriszentség mélységes hittitok, sőt a hittitok összfoglalata. A kutató ész álljon el nagyratörő terveitől, hogy megtöri a kenyér színét és behatol a szentély legbensejébe e szentség nagy titkának szemléletére. Krisztus mennyei szemléletétől csak egy lépcső választ el bennünket, addig boruljunk térdre s mondjuk imádó lélekkel:

Hiszek Benned, Ur Jézus Krisztus.

Dr. Bezák István.

INNEN-ONNAN

Engesztelő imádság. A *Mária-Reparatrix*ről elnevezett apácák kápolnájában Rómából átplántált szokás szerint ezt az imádságot végzi a pap a szentmise, illetőleg a litánia végén: «Áldott legyen az Isten! — Áldott legyen az ő szent neve! — Áldott legyen Jézus Krisztus! — Igaz Isten és igaz ember! — Áldott legyen Jézus neve! — Áldott legyen az ő Szentséges Szive! — Áldott legyen Jézus! — A legméltóságosabb Oltáriszentségben! — Áldott legyen! — A fönséges és szent Isten anyja, Mária! — Áldott legyen az ő szent és szeplőtelen fogantatása! — Áldott legyen! — A Szűz és Anya Mária neve! — Áldott legyen Isten! — Az ő angyalaiban és szenteiben! Amen». Az imádságnak egyes mondatait a hivek együttesen ismétlik.

Oltáriszentség husz évig a templomban elcsukva. Oroszországban történt az eset. Midvoitzóban a katolikus templom 1886 óta felsőbb rendeltetűre csukva volt. Senki abba lábát nem tehetette be. Most Obolenszki herczeg, a schismatikus szent zsinat főgondnoka megengedte, hogy e templomot kinyissák. Kitént, hogy az oltár szentségházában levő Oltáriszentség husz évig volt a hivektől elcsukva.

Miniszterelnök mint ministráns. A nemrég elhunyt asturiai herczegnő temetése előtt érdekes eset történt. Maura spanyol miniszterelnök a herczegnő halála után a királyi kastélyba ment, hogy a kormány részvétét a királyi családnak kifejezze. A régenskirályné épen akkor sajátkezűleg apáczaruhába öltöztette leánya holttestét s a viaszkos gyertyákkal megvilágított ravatal körül husz apácza imádkozott. A halottaszobát kápolnává alakították át, mert épen misét akartak mondani a ravatalnál. Ekkor vették észre, hogy nincs ministráns. A misét el kellett volna halasztani, ha ebben a pillanatban nem lép a halottaszobába Maura miniszterelnök, a ki nemcsak a spanyol katolikus párt vezére, hanem rendkívül vallásos ember is s ajánlkozott, hogy ő szolgálatot teljesít az oltárnál. Erre aztán a pap megkezdhette a misét, a melyen a spanyol kabinetelnök ministrált.

Kérelem. Szegény, fölszereletlen mater- és filialis templomaim fölszerezése és harangokkal való ellátása végett esedezem a mélyen tisztelt olvasókhoz, kegyeskedjenek a szentségi Jézus nevében bármily csekély összeggel segíyezni. A nemes szívü adományokat kérem alulirothoz czimezni. *Sima Lőrincz*, plébános, Felsőszék (u. p. Csizér, Szilágymegye).

Elmélkedés a legfölségesebb Oltáriszentségről.

Bouillerie, carcassonei püspöktől.

Az inaszakadt ágya.

I.

Jézus, hogy az inaszakadtat meggyógyítsa, így szól hozzá: «Vedd ágyadat és menj». (Máté IX., 6.) Ez az ágy a test jelképe, a melyben a lelkünk inaszakadtan szenved.

«Jézus Kafarnaumba érkezvén, ágyban fekvő inaszakadtat hozának eléje.

Jézus pedig mondá az inaszakadtnak: «Kelj föl, vedd ágyadat és menj».

A beteg a nép jelenlétében azonnal fölkel, vevé ágyát, melyben feküdt vala, és haza méne, magasztalván Istent». (Luk. 45., 25.)

Az ágy, a melyben ez az inaszakadt mozdulatlanul fekszik, más beteg történetét idézi elmémbe, a ki szintén inaszakadt és ágyhoz szegzett, mint ez vala, a kit Jézus Krisztus elé állítottak.

Ezt az inaszakadtat ne keressük tőlünk távol messze; magunkban találjuk őt fel; a mi lelkünk az.

Az anyagi test, a mely minden ol-

dalról körülzárja, mozdulatait megbénítja, mint a börtön, a melynek lánczai súlyosak és sötétsége mély-séges.

Oh, jól tudom, hogy más ellenségei is vannak, a melyek kívülről támadják, hogy elejtsék és járásában akadályozzák — az irigy ördögnokságának minden eszközével, télyával rohan rá s a világ a hiuság viharát támasztja körülötte.

Ámde az ördög csak támadni bír, de saját erejével ártani nem; mert írva van: «Álljatok ellent a gonosz léleknek és az messze fut el tőletek».

A világ csak vihart támaszthat; de megingatni; földre tiporni nem képes, mert elég csak barátságát visszautasítani, hogy mozdulatlanul helyt állhassunk.

Azonban, ha az ördög incselkedéseire, vagy a világ tanácsára figyelmesen és kíváncsian hallgattok; ha beleegyeztek abba, a mit ők kívánnak: akkor tagjaitokat a gonoszság fegyvereivé alakítottátok át;

ha a bűnt halandó testeteken uralkodni engeditek: akkor vereségtek teljes lesz, mert annak ti lesztek okaí.

Ti, a ti testetek uralma a lélek fölött, a melyet megbénítottatok, lesztek a tulajdonképi ellenségek, a kegyetlen hóditók.

Oh, ki szabadít meg minket a halálnak e testétől!

A bűn hálójába zárt galamb, ki segít majd meg, hogy oda repülhess, a hová szabad szárnyaid kibontakozva gyorsan elragadnak, hogy boldogságodat nyugodtan kereshessed?

II.

Akarjuk-e ágyunkat fölvenni és akarunk-e a lelki uton buzgón járni?

«Vonj magad után — mondá az Énekek Jegyese — utánad futok, keteid illatára.» (Ének. 1., 3.)

Mit jelent ez: «Vonj engem»?

A Jegyes arra érzi-e magát kötelezve, hogy az erőszak alkalmazását követelje Jegyese követésére?

Oh nem; hanem betegnek és gyöngének érzi magát és nem talál elég erőt magában arra, hogy az után fusson, a kit szive szeret.

Ez lelkünk története.

Bármily tökéletesnek és szentnek gondoljátok is a lelket: még se követheti az szerelmesét mindenüvé, a hová megy; mivel e halandó testben e gonosz világ közepette bebörtönözve, az anyagi szükségletek által rabbilincsre verve sóhajtozik.

Nem bírja a reánehazedő terhet fölemelni és nem bír fölkelni, hogy az üdvösség utján haladjon.

A számkivetésnek eme zord állapota adta ajkaira egy sóhajtozó léleknek e panaszszót:

«Oh, én szerencsétlen! ki szabadít meg engem a halálnak eme testétől?»

És e másik könyörgést:

«Oh, Uram, szabadítsd ki lelkemet fogságából!»

Mondjuk azért a Jegyessel, mondjuk könyezve:

Vonj engem magad után, mivel e romboló test lelkemet elgyengíti és mivel anyagi lakása lelkem szárnyalását akadályozza.

Ámde az Énekek Éneke eme szö-

vegének még más értelme is van, a melyet még több joggal alkalmazhatunk magunkra.

Vonj engem, oh Istenem! mivel szereteted tüze belsőmben lassan-lassan lohad és én már nem bírok parancsolataid utján úgy futni, a mint tegnap és tegnapelőtt futottam.

A kábulás és a restség lelkem erejét elzsibbasztották, magát ellenségeinek adta át; belenyugodott abba, hogy a börtönt, melyben sóhajtozik, jónak találja; a romlottságban, a számkivetésben magát jól érezze!

III.

Kérjük Jézus Krisztust, ő maga jöjjön az Oltáriszentség által testünkbe lakni. Ő azt fölemeli és arra teszi képessé, hogy lelkünk minden érzelmének és vágyának engedjen.

Akarjuk-e tehát ágyunkat komolyan fölvenni és akarunk-e a lelki élet utján buzgón haladni?

Forduljunk az oltárszekrény foglyához, mondjuk neki, mint az Énekek Jegyese:

«Vonj engem magad után!»

Kérjük ezt tőle buzgón és állhatatosan, hogy élete nyomát követhessük, erényeire törekedjünk, életünket az övé szerint mintázzuk és elszántan amaz utra lépünk, a melyen ő előttünk halad.

Oh, nagy szükségünk van segítségre, hogy magunkról lemondjunk, hogy keresztünket fölvegyük és Jézust kövessük!

Erre vonzatnunk kell, de annak kell minket vonzania, a ki mondá:

«Nálam nélkül semmit se tehettek!»

Tudom, Üdvözítőm, hogy nem tudnék hozzád eljutni, ha követésedre nem vonzanál és irgalmas közbenjárásod nélkül nem is bírnálak követni.

Kérlek tehát, részesíts ama lélek szerencsésjében, boldogságában, a kit a Szentlélek boldognak vall a miatt, mivel segített és szívét annyira megerősített, hogy e siralomvölgy mélyéből fölszállhasson és hozzád a vídamság és az öröm hegyére följuhasson.

Akkor azután, ha a tétlenség, ha a restség és az unalom lelkünket meg is ragadják: ne csüggedjünk; főleg vigyázzunk, hogy lelki előhaladásra való buzgóságunkat el ne hagyjuk; kérjük annak vezető kezét, a ki minket az üdvösség útján haladásra segít, hogy szívünket kitégítsa, nemesebb és nagyobb vágyódásokra képesítse.

«Ha fölmagasztaltatom a földről, mindeneket magamhoz vonzok» — mondá az Üdvözítő tanítványaihoz.

Ez a jövendölés nem vonatkozik-e némileg arra a vonzalomra is, a melyet a számkivetett lelkekre e nagy szentség gyakorol?

Igen; mikor az áldozásban testünkbe jó lakni: akkor hirtelen változást idéz elő bennünk.

Ez a lomha és lusta test azonnal elveszti csökönősségét és merevségét.

A lélek ifjuságát megújulni érzi, mint a sas és lankadtságából fölserkenve, buzgón halad azon az uton, a melyet neki kijelölnek annak a szavai és példái, a ki őt elfoglalja.

A szeretetnek és az elismerésnek

ezer érzelmei támadnak eme szerencsés lélekben és, oh csoda! a test engedelmeskedik tanításainak.

A teremtetlen világosság való jelenléte előtt a tökéletesség ez vánságai származnak és ime, a test mily könnyen engedelmeskedik, aláveti magát mindannak, a mit a lélek parancsol.

Ez az a fölséges parancs, a melyet a Mester adott:

Vedd, kedves lelkem; vedd ez ágyat, a melyre lelánczolva fekszel, vedd és menj!

Jöjj tehát, Uram, Jézus, jöjj! segíts fölkelni ez ágyról, a melyen folytonos tökéletlenségeimben fekszem, parancsold meg, hogy házamban maradjak; nálad, lelkiismeretemben, a hazában, a hol gondolataimmal, vágyaimmal, tökéletességeimmel szüntelenül élnem kell.

Fischer Ágoston.

Oltáregyesületi ügyek.

A budapesti központi Oltáregyesület választmánya 1906-ban. Elnök: örgróf Pallavicini Edéné. Alelnök: Kiss Aladárné, Igazgató: Kántor Károly kir. várpalotai plébános. Választmány: Cziráky

Luiza grófnő IV., Ferencziek-tere 9. sz., Cziráky Almásy Erzsébet grófnő IV., Váczi-utca 48. sz., Felmayer Vilma urnő VIII., Baross-utca 44. sz., Fejérváry Coelestin urnő VIII., Rökk-Szilárd-utca 22. sz., Ghyczi Ida urhölgy V., Sas-utca 11. sz., Győry Teréz grófnő IV., Szép-utca 4. sz., özv. Heinrich Ferenczné urnő VIII., Üllői-ut 32. sz., özv. gróf Korniss Miklós né VIII., Baross-utca 10. sz., özv. Kövér Kálmánné IV., Váczi-utca 42. sz., özv. Kürthy Antalné urnő IV., Váczi-utca 70. I., báró Orosdy Fülöpné VI., Damjanich-utca 12. sz., Orczy Thekla bárónő VIII., Baross-utca 10. I., Pálffy Anna grófnő VIII., Eszterházy-utca 44. sz., özv. Rudnyánszky Ferenczné urnő VIII., Szentkirályi-utca 26. sz., Seldeneck Fanny bárónő IV., Szép-utca 4. sz., Selmayer Károlyné urnő VII., Dob-utca 14. I., gróf Széchényi Andor Pálné IV., Zöldfa-utca 26. sz., Török Hermin grófnő Kigyó-utca 2. sz., báró Vécsey Józsefné VIII., Rökk-Szilárd-utca 24. sz., Vécsey Esther bárónő VIII., Rökk-Szilárd-utca 24. sz., gróf Zichy Nándorné VIII., Scitovszky-tér 2. sz., Zichy Luiza grófnő VIII., Vas-utca 10. sz., Zichy Kray Irma grófnő VIII., Múzeum-utca 15. sz.

Az Öltáregyesület terjesztésével foglalkozó urnők névjegyzéke:

Az I. kerületben: Farkas Edith Disz-tér 11. sz., Karkis Malvin Tigris-utca 2. sz., Miskó Józsefné Attila-körut 22. sz., Stoffer Miczi Bécsi kapu-tér 4., Zubriczky Józsefné Naphegy-utca 1/c.

A II. kerületben: Erdélyi Teréz Kacsá-utca 12. II. 15. sz., Fábry Sarolta Fő-utca 66. sz., Gervay Luiza Iskola-utca 45. sz., Lutter Nándorné Fő-ut 42. sz.

A III. kerületben: Bernáth Ignác né Kerék-utca 41. sz., Brédl Sándorné Ujlak, Laub János né Templom-utca 6.

A IV. kerületben: özv. Almásy Edmundné Zöldfa-utca 42. sz., Éberling Józsefné Zöldfa-utca 9. III., Finta Róza Zöldfa-utca 27. sz., Fischer Róza és Ágnes Városház-utca 4. sz. III. 12., Galli Betti Régi posta-utca 1. sz. I., Hajda Károlyné Váczi-utca 46. sz., Hergert Józsefné Váczi-utca 83. sz. III., Perczel Crescense Ferencz József-rakpart 18. III. 21. sz., Tausch Hermin Borz-utca 1. sz., báró Weissenbach Jánosné Molnár-utca 16. sz.

Az V. kerületben: özv. Lafrankó Istvánné Nádor-utca 13. sz., Sánta Etel és Irén Koháry-utca 9/b., Steindl Rezsőné Erzsébet-tér 7. sz.

A VI. kerületben: Billein Sámuelné Huba-utca, özv. Lafrankó Jánosné Erzsébet-körut 58. sz.

A VII. kerületben: Danczer Aloisia Dob-utca 14. I., özv. Edvi Illés Gyuláné Külső-Kerepesi-ut 8 ház, 3. udvar III., Klár Józsefné Nagydíófa-utca 10. sz., Kocsis Ferenczné Nefelejcs-utca 47. I. 13. sz., Kraemer Gézá né Kerepesi-ut 10. II.

A VIII. kerületben: Aigner Lajosné Sándor-utca 19. sz., báró Barkóczy Ilona Sándor-utca 23/a., gróf Batthyány Tivadarné Sándor-utca 10. sz., özv. Bányay Miklós né József-utca 20. I., Farkas Györgyné Tavaszmező-utca 16., Gosztanyi Kálmánné József-körut 63. II., Hermann Lászlóné Német-utca 37. sz., özv. Hoffmann Tódorné Mária-utca 22. sz., Holéczy Józsefné Kemény Zsigmond-utca 12. II., Hornyák Istvánné Illés-utca 26. sz., Jungmayer Valburga Óriás-utca 42. II. 11. sz., Kvassay Jenőné szül. báró Barkóczy Margit Rökk-Szilárd-utca 41. sz., Lafrankó Károlyné Mária-utca 21. sz., özv. Major Ferenczné Kis-stáció-utca 5. sz., Murmann Alexandra Horánszky-utca 28. I., Rózsay Valéria Horánszky-utca 9. sz., özv. Tauffer

Emilné Baross-utca 105. l., Tihanyi
Bélané Szentkirályi-utca 11. sz., Zichy
Lyvia Klára grófnő Scitovszky-tér 2. sz.

A IX. kerületben: báró Luzsenszky
Henrikné Üllői-ut 11. sz., özv. Marschan
Jánosné Bokréta-utca 15. l. 16. sz.

Az oltáregyesület rendes tagjaitól 1905.
június hóban befolyt díjak:

Aigner György 50 f, Aigner Antonia
50 f, Orva Anna 5 k, Landsteiner Gizella
2 k, Studniczki Irma 1 k, ftdő dr. Szinek
Izidor ur által Pannonhalma 23 k 81 f,
a bársonyosi tagok részéről 50 k 16 f,
Nagy Balázs 2 k, egy ismeretlen 2 k,
összesen 77 k 97, Csernák Szaniszló 2 k,
Paulinyi Borbála 2 k, Csaja Lőrinczné
1 k, Szentivánszki Györgyné 1 k, Venczel
Jánosné 60 f, Venczel Mariska 60 f, Szova
Viktória 1 k, Kudiska Józsefné 1 k, ftdő
dr. Babura László ur által Kis Vendégh
20 k, Ipolyság 4 k 94 f, Pöstyén 104 k,
Drégelypalánk 11 k 52 f, az epölyi tagok
részéről összesen 185 k 80 f, Jezsó János
urtól az ebedeczi tagok 40 k, Bali Istvánné
2 k, Eszes Zsófia 1 k, Kürthy Anna 4 k,
Kiss Erzsébet 1 k, Sperling Margit 4 k,
Budai Teréz 1 k, Barabás Anna 1 k, a
közp. Növendék Papság kebelében fenn-
álló oltáregyesület 92 k, Engländer Erzsé-
bet 2 k, özv. Fiala Ferenczné 1 k, Unger
Marianna 4 k, Renelt Teréz 1 k, Baross
Istvánné 1 k, ftdő Etele Károly plébános
ur a tópataki tagoktól 18 k 18 f, Held
Hedvig 2 k, Esztergom főegyházmegye
területéről a főegyházmegyei hivatal utján
84 k 98 f, Szabó Mária 1 k, Witmann
Anna 2 k, Gross Jakabné 24 f, Skrubek
Mária 24 f, Höflinger Jakabné 24 f,
Stefan Józsefné 24 f, Hufnagel Rozália
24 f, Gsernák M. 24 f, Simon Erzsébet
2 k, Szakmány József 1 k, Szakmány
Józsefné 1 k, Novotny József 1 k, Novotny
Clementina 2 k, Köszler Pulcheria 24 f,
Tapert Emilia 2 k, Daczynska Ágnes 1 k,

Tretter Éva 1 k, Obendorfer Erzsébet
1 k, Tretter György 1 k, Obendorfer
Anna 4 k, Szilágyi Lajosné 2 k, Ob-
fer Luiza 2 k, Strausz Anna 1 k,
Julia 6 k, Rosinger Erzsébet 2 k,
Wida Anna 2 k, Popelka Anna 4 k, ftdő
Traila György ur által Temesvár 7 k 64 f,
Tóth István 40 f, Horváth Rózsa 40 f,
Tóth Magdolna 1 k, György Lászlóné
2 k, Kucsera Istvánné 20 f, Vurst Ferenczné
2 k, Baravcsák Katalin 2 k, Mezei Józsefné
30 f, Geosits Józsefné 2 k, Hams Mária
24 f, Lubik Antalné 2 k, Tóth Katalin
4 k, Gazder Józsefné 1 k, Harmat Mária
1 k, Wizenfát Éva 10 k, T. E. 1 k, Gre-
goricz Mária 1 k, Bernhardt Károlyné 4 k,
Engel Terézia 2 k, Bányai Erzsébet 2 k,
Tornyai László 2 k, Tornyai Lászlóné 2 k,
Fillipovics Matild 2 k, özv. Windis Jánosné
2 k, Joanovits Teréz 2 k, Eberhardt Gyula
1 k, özv. Gürsch Magdolna 2 k, Hauke
Terézia 2 k, Gürsch Gyuláné 6 k, Radnai
Mária 2 k, Máté Anna 24 f, Dominek
Sándor 1 k, Sipos István és Istvánné
1 k, Hacskó Ilona 2 k, Szabó Józsefné
7 k, Nagy Jánosné 4 k, Szebény Sándor
1 k, Pesendorfer Mária 10 k, Szabó Mária
1 k, Füll Lipót 24 f, Dachs Ágnes 1 k,
özv. Rátz Józsefné 1 k, Hozzpodarcsik
Ágnes 8 k, özv. Büchler Mórné 4 k,
Kálhock Gézáné 2 k, Madarász László
1 k, özv. Valenta Andrásné 2 k, Nagy
Margit 1 k, Mészáros József 1 k, Zdrasil
Anna 40 f, Budai Luiza 24 f, Zeisl Mag-
dolna 2 k, Galba József 4 k, Göndöcs
Katalin 2 k 60 f, Szuhanek Vinczéné
2 k, Hirsch Matild 2 k, Hadvirger Teréz
és Matild 14 k, Adamovics Ádámné 4 k,
Komáromi Katalin 1 k, Bob Anna 80 f,
Viktora Katalin 1 k, Baksak Mihályné
2 k, Kerekes Ida 2 k, Ruzicska Jozsefa
2 k, Jaloveczki Mária 1 k, özv. Pável
Jné Gabriella és Constans 1 k, Szabó
Mária 1 k, Kovács Ilona 24 f, Kalikán
Teréz a vingai tagoktól 4 k 38 f, özv.

Tauffer Emilné 2 k, Bencz Borbála 4 k, Csontos Anna 1 k, Mares Mária 40 f, Dobrovolszki Mária 2 k, Sebestyén Ferenczné 24 f, Murin Jánosné 40 f, Siki István 40 f, Orh Julianna 30 f, Jakab Katalin 80 f, Pfiszter Erzsébet 2 k, Michelbach Jánosné 4 k, Velbay Istvánné 2 k, Barder Mária 30 f, Hemmer Kati 30 f, Boros Verona 20 k, Marks Józsefné 28 f, Bohne Frigyesné 24 f, Odreider Róza 12 k, Báder Teréz 24 f, Bader Anna és Kati 48 f, Sziedl Teréz 30 f, Leitner Sándor 2 k, Zahartzky Mihály 40 f, Tóbiás Mária és Teréz 40 f, Révay Olga 2 k, öz. Simon Árpádné 30 f, Luspai Pálné 40 f, Venczely Mihályné 2 k, öz. Kluzatsek Rezsőné 12 k, Madarász Lászlóné és Szabó Vilmos 1 k 80 f, Miskó Józsefné terjesztő urnó által Krisztián Antal 3 k, öz. Kolosvári Károlyné 2 k, Tóth Jánosné 4 k, Zsula Mária 2 k, Laufer Károlyné 2 k, Miksitz Anna 1 k, Jung Krisztina 2 k, Bulusek Anna 2 k, Zaitz Katalin 2 k, Sipos István 3 k, Kában Ilka 4 k, Hauszmann Hermin 4 k, összesen 31 k, Ettensperger Antónia 2 k, Brünner Irma 50 f, Wiedemann Károlyné 2 k, Longhi Istvánné 2 k, Tyukos Alajosné 2 k, Bur Marcel 20 f, Csuri Imréné 4 k, Linczky Teréz 4 k, Szabó Mária 1 k, Meszner Mária 4 k, T. E. 1 k, Gyurkóczy Éva 3 k, Pech Istvánné 2 k, öz. Kis Ignácné 2 k, Üрге Lini 40 f, Bus Margit 50 f, Üрге Viktória 1 k, Erdélyi Angelika 2 k, Mohácsi Katalin 2 k, Pálfi Jánosné 2 k, Kalicsár Mari 24 f, Schützenberger Ilona és Irma 4 kor.

*

Számadás az eperjesi gör. szert. kath. püspöki megyéből. A budapesti központi Oltáregyesület szent céljainak előmozdítására az 1905. évben befolyt adományokról.

Mikóházi oltáregyleti tagok illetéke 9 k. 96 f. A f.-szepesi kerület egyházai-

nak illetéke 12 k. Mlinaróczi és rovní oltáregyleti tagok illetéke 8 k. 42 f. A makovikai kerület egyházainak illetéke 14 k. 56 f. Miklósvágási, várgonyi, királynépi és senyéki egyházak illetéke 7 k. A kassai egyház és az oltáregyleti tagok illetéke 32 k. 40 f. Varannói kerület egyházainak illetéke 5 k. 50 f. A kőjsői oltáregyleti tagok illetéke 24 k. 52 f. A kis-szebeni majorsági fiókegyház oltáregyleti tagjainak illetéke 19 k. 90 f. A györgyösi anya- és a fiók-egyházak illetékei 6 k. 30 f. A lubóczi oltáregyleti tagok illetéke 12 k. 72 f. A mucsonyi oltáregyleti tagok illetéke 38 k. 16 f. A sajó-pálfalvi oltáregyleti tagok illetéke 8 k. 6 f. A száraz-kéki oltáregyleti tagok illetéke 19 k. A sajó-szögedi oltáregyleti tagok illetéke 21 k. A hejő-kereszturi oltáregyleti tagok illetéke 17 k. Mult évi pénztári maradvány 18 fillér. Összesen 256 kor. 68 fill.

Repák Jenő dr., egyházmegyei oltáregyleti megbizott.

*

Az örökimádás templom építkezésére adakoztak:

Hirschkovits Károly 24 k, Harmat Mária 2 k, Venczely Jenő 4 k, T. E. 2 k, róm. kath. plébániahivatal Homolicz, az iskolás gyermekek adománya az Erzsébet-napi requiem alkalmából 3 k, öz. Brauch Károlyné 2 k, Török Hermin grófnő gyűjtése a szobranci fürdő kápolnájában 85 k, Konarszky Szaniszlóné 2 k. 20 f.

*

A budapesti központi Oltáregyesület választmánya *Pallavicini* Edéné örgrófné elnöklésével 1906 január 15-én ülést tartott az oltáregyesületi házban (Üllői-ut 75). Az ülésen *Kiss Aladárné* alelnöknő a beérkezett kérvényekről tett részleges jelentést, míg *Koch Teréz* 1904 június 1-től 1905 május 31-ig szóló s a választmány három tagjától fölülvizsgált pénz-

tári kimutatást olvasott föl. A választmány továbbá terjesztőnőül elfogadta özv. Farkas Györgynét és aztán tudomásul vette, hogy december hónapban a központi oltáregyesületnek 3551·46 korona bevétele volt s 3360·29 korona kiadása; maradt tehát január hónapra 191 korona és 17 fillér. Végül *Kántor* Károly apátplébános, igazgató, jelenti, hogy Deák Gáspárné szül. Kóczán Erzsébet mise-alapítványt tett.

*

A székesfehérvári Oltáregylet által a alább nevezett templomoknak 1906. évi tavaszán felajánlandó egyházi szerek jegyzéke:

1. *Söréd*: 2 fekete ministránsruha, keresztelőszerk, vörös kehelytakaró és manipulus, 2 cingulum.

2. *Moór*: 4 viola ministránsruha, 2 fekete, 3 oltárlepel vászonból, 6 purificatorium, 6 lavabokendő, 6 corporale.

3. *Pátka*: 4 piros ministránsruha, tumbatakaró.

4. *Érd*: zöld casula (a többihez hasonlóan Borromeus alakban), 2 vállkendő, ciboriumköpenyke, 2 purificatorium, beteglátogatási tarsoly.

5. *Tinnye*: fekete pluviale, fekete casula, 2 fekete ministránsruha.

6. *Balínka*: tumbatakaró.

7. *Csoór*: zöld casula.

8. *Inoia*: oltárcsengetyü, misekönyv, evangéliomoskönyv, 4 corporale, 4 palla.

9. *Szent-Imre-konviktus* (Székesfehérvár): 4 oltárgyertyatartó.

10. *Sárosd*: velum, fátyol a szent-ségre a szent sirnál, beteglátogatási szerk, beteglátogatási csengetyü, füstölő tömjéntartóval, halotti misekönyv.

11. *Isztimér*: 4 fekete ministránsruha, halotti misekönyv, 1 karing, 1 alba, 4 ministránsing, 1 vállkendő.

12. *Guttamási*: ciborium, kánontáblák, lila-fehér-stola.

13. *Sárbogárd*: 1 alba, 2 piros ministránsruha, 2 fekete ministránsruha, 1 fekete stóla, 1 karing.

14. *Tahitótfalu*: kehely, 2 ministránsing, kehelykendők, manutergiák.

15. *Mány*: fekete casula, fekete pluviale, 2 fekete ministránsruha, dupla stóla.

16. *Felcsuth*: fehér pluviale, ministránczia.

17. *Bakonykúti*: fehér casula, miseönyvállvány, 3 manutergia, 4 fekete ministránsruha, 4 ministránsing.

18. *Szent Ferenczrendiek* (Székesfehérvár): 4 vörös ministránsruha.

19. *Csurgó*: ciborium, fehér casula keresztelési szerk.

20. *Seminarium* (Székesfehérvár): szenteltvíztartó aspensoriummal.

21. *Pilis-Szent-Iván*: velum, 4 ministránsing, 3 corporale, 3 purificatorium, 3 humerale.

22. *Zsámbék* (a szent Keresztről nevezett irgalmas nővérek kápolnája): 4 oltárgyertyatartó, 1 oltárterítő.

23. *Sziget-Csép*: vörös casula, 1 alba, 1 karing, 2 piros és 2 viola ministránsruha, 4 ministránsing.

IRODALOM.

Virágszálak az Ur Jézus oltárára minden hónapban. Oktató és párbeszédese elmélkedések a legfőbb sebb Oltáriszentségben lakozó Jézus

Krisztusról. Irta *Aulik* Dávid Péter pécs-egyházmegyei áldozópap. Szekszárd. 1905. Lapszám: 320. Ára bérmentve 2 korona 40 fillér egész vászonkötésben; chagrin bőrkötésben elefántcsont kereszttel és csattal 7 korona. Megrendelhető: Fadd (Tolna-megye).

Ez a főleg szentségimádáskor kiváló lelki haszonnal alkalmazható könyv hiányt pótol, mert magyar irodalmunkban ezen nemből önálló, eredeti munka (meditatio) alig van. A mik vannak, azok fordított művek francziából, vagy németből. A mély-séges vallásos érzülettől áthatott imád-ságos könyvnek irányát a következő *Előszó* jellemzi: «Philothea! Istent szerető kedves lélek! Szalézi szent Ferenczről van feljegyezve, hogy mindig és mindenütt az Uristent tartotta szem előtt. Így mindenekben ő csakis az Uristent látta és mindeneket Istenben. Még sétaközben, az üdülés óráiban is kitetszik belőle az elmélkedő lélek, a mely Istenre gondol és mennyei dolgokkal foglalkozik. Akár mire hívták fel figyelmét, azonnal készen volt az istenes és kenetteljes következtetéssel. Így: Ha épületekről volt szó: «Mi az Ur alkotásai vagyunk». Ha szépen fel-diszített templomot látott: «Mi az élő Isten templomai vagyunk; vajha a mi lelkeink is így fel volnának diszítve erényekkel!» Ha ritka becsü festményeket látott: «Nincs szebb kép, mint az Isten képmására terem-tett lélek!» Ha szép kertbe vezették, akkor felsóhajtott: «Ugyan mikor lesz lelkünk kertje virágokkal be-

ültetve és gyümölcsössel tele; mikor lesznek ágyai rendezve, kigyomlálva; mikor lesz belőle kitakarítva mindaz, a mi a mennyei kertésznek nem tetszik?» Ha szép fákat látott: «A jó fa nem hoz rossz gyümölcsöt. Azon fa, mely nem hoz jó gyümölcsöt, kivágatik és tüzre tétetik». És így tovább. Így jöttek létre a jelen elmélkedések is. Vagy mégsem. Az Ur Jézus maga szólit fel bennünket szent Máté evangélistánál (6—28.), hogy nézzük az erdő virágait és tanuljunk tőlük. Szobában, kertben, erdőn és mezőn megtaláljuk a virágokat, ezeket a kedves tanítómestereket. Nem tudom Philothea, te mekkora figyelemre szoktad méltatni a virágokat, de én alig találok kifejezést a jó Isten ezen remekeinek magasztalására. Fejlődésük, színük, illatuk, hasznuk mind-mind csodálatraméltók és lebilincselők. Az elmélkedések során pedig látni fogod, mennyire tanulságosak is. Magam először elnézegettem őket s a mezőn járkálva bámultam azt a sok-sok kincset, a mi a mezei virágokba van lefektetve. Beteges voltam; gyógyulást kerestem. Kerestem a magam gyógyfüvét; ekkor ismerkedtem meg a természet ezen szépségeivel barangolásaim közepett. Később tudtam csak meg, hogy az Ur is kísérté lépteimet. Virágokat szedtem, csokorba kötöttem s hazafelé menve, mint szalézi szent Ferencz, töprengtem, gondolkodtam felettük. Így jöttek létre a jelen elmélkedések, a legfölsége-sebb Olláriszentségre vonatkoztatva és az abban lakozó Jézus Krisztusra;

aki a mi szemünk fénye és énünk büszkesége. Önkényt, úgy amint jöttek, minden erőltetés és előkészület nélkül tettem papírra gondolataimat, lehetőleg páros beszédben. A Szent Család Kis-követe című folyóiratban jelentek meg először. Egyesek biztatására azonban jónak láttam külön könyv alakjában is kiadni, megtoldva és kibővitve a legfölségesebb Oltáriszentségről szóló dogmatikus tudnivalókkal és összekapcsolva a szentségimádás ismertetésével. Hitünk középpontja s az anyaszentegyház éltető lelke a legméltóságosabb Oltáriszentség. Első és legfőbb kötelességünk tehát őt ismerni és ha ismerjük, őt megimádni. Az a nagy tisztelet, a melylyel a Legszentebb iránt viseltetem, volt irányító fáklyám s célom — gyenge erőmhöz képest másokban is ugyanezt felindítani. Hinni, vagy nem hinni! Ha hiszünk; hitünk legyen eleven és hódoló, a mely tettekben nyilvánul. Egy ókori szobrászról beszéli a hitrege, hogy elkészítvén egy pogány isten szobrát, abban oly művésziesen tudta bevésni saját nevét, hogy azt senki ki nem törülhette a nélkül, hogy az egész szobrot meg nem semmisítette volna. Nekem hasonló célom volt Jézus szentséges nevével s a legfölségesebb Oltáriszentség tiszteletével. Legfőbb óhajom és mindennapi imádságom, hogy a kik e könyvecskét olvassák, Jézus Krisztus követésére induljanak: őt megismerjék, megszeressék és imádására buzduljanak a legfölségesebb Oltáriszentségben. Philothea

annyt tesz magyarul, mint Istent szerető lélek. Ez a megszólítás mindenkinek szól, a kik e könyvecskét olvassák. Én fölteszem az olvasórol, hogy meg vagyok róla győződve, hogy hinni fog az Istent; azért meghitten s legnagyobb bizalommal akarom e kifejezést használni. A Szentlélek kegyelmével s az Ur Jézus áldása istápolja sorainkat! Üdvözöllek Philothea az első találkozásnál könyvecském elején!» Örömmel köszöntjük eucharisztikus irodalmunknak e legújabb termékét s szivből kívánjuk, hogy nagyon sokan megszerezzék s elmélkedve átímádkozzák. Ez a *Virágszálak* című derék munka Varga *Örökimádás* cz. imádságoskönyvével egyetemben arra van hivatva, hogy számos lelket, minél többet, a legfölségesebb Oltáriszentség köré vonjon s ott a legnemesebb keresztény világnézettel megtermékenyítsen!

*

Walser-Varga-féle **Örökimádás** imakönyv. Negyedik teljes kiadás; 30 óra. K. Sávely Dezső festőművész rajzaival. Finom papíron. Megjelent és kapható és pedig: 1. füzve 2-10 korona, 2. vászonkötés, vörösvágás 3 korona, 3. bőrkötés, vörösvágás 5 korona, 4. bőrkötés, aranyvágás 6 korona. 5. borjubőrkötés, párnázva, aranymetszés 9 korona. Ugyanez a könyv öregbetűs kiadásban («Arany Korona» nagyságban) a) vászonkötés vörösmetszés 4 korona, b) bőrkötés 5 korona. Megrendelhető Varga Mihály plébánosnál Csanyteleken (Csongrád megye).

Az Oltáregyesület elhunyt tagjai.

Imádkozzunk egyesületünk elhunyt tagjaiért, hogy az Ur Jézus, ki a földön kenyér színében volt reményük, a mennyei dicsőségben színről-szinre látható föntségében legyen örök boldogságuk.

A budapesti Oltáregyesületnek az egri egyházmegye területén levő tagjai közül az utóbbi időkben elhalt tagjainak névjegyzéke:

Fülöp Rozál, Gáspár Rozál, Hegedüs Anna, Nagy Veron, Mizsei Anna, Rác József, Szabó Veron, Kövér Anna, Boros Veron, Bóta Erzsébet, Bús Anna, Pál Veron jászberényi lakosok. Fekete Borbála sályi lakos. Labáncz Paulina, Kovács Erzsébet, Juhász Erzsébet rudóbányai lakosok. Tábi Ferencz, Tóth Emer gyöngyöspatai lakosok. Szabó Erzsébet, Borsos Mátyás, Szabó Rozál recski lakosok. Munták Mária, Gelse Ágnes, Molnár

Anna jókfalvai lakosok. Kotkó Jakab, Szabó Veron jászjákóhalmi lakosok. Nagy Magdolna Erdőkövesdi lakos. Pilcz Erzsébet istenmezei lakos. Miksi Anna, Pál Judis várasszói lakosok. Kis Mária dövényi lakos. Ferenczi János egri lakos. Kozák István, Pál Mária, Furmány Mária, Mihalko Margit, Pál Ilona, Liptai Eleonóra, Girkin Katalin, Német Mária, Gondos Borbála, Gondos Zsófia, Gelencsák Julianna, Kaczvinszki József, legifj. Kaczvinczki János, Ács Erzsébel, Tóth Borbála magyarsziváki lakosok. Pál Erzsébet, Eperjesi Erzsébet, Szabó Katalin, Alajos Borbála finkei lakosok. Szabó Eszter, Sándor Erzsébet, Antal Ilona, Budai Amália, Kókai Viktor, Asztalos Amália, Torbai Ágnes, Kis Anna, Tózsér D. János, Nagy P. Viktor, Szabó Amália, Kóczyán Anna, Szántó Angyél, Solymosi Margit, Pethes Teréz, Kókai Anna, Szabó Teréz, Szabó Juliána, Csiri Veron, Kovács Margit, Móczán Ágnes, Kis Borbála, Nagy Marczel, Braxator Ágnes, Futó Mária, Guba Anna, Gulyás Anna, Nagy József, Görbe Viktória, Kéri Julianna jászárokszállási lakosok.

Szerkesztő: Dr. Breyer István.

Összes hátralékos előfizetőinket kérjük, sziveskedjenek az előfizetési díjakat minél előbb beküldeni.

A lap kiadása óriási költségeket hárít az Oltáregyesületre, s ha a díjak pontosan be nem folynak, a lap kiadási költségeinek hiányát csak az egyesület szent céljainak rovására lehet pótolni.

Egyben kérjük régi előfizetőinket, kegyeskedjenek ismerőseik körében lapunkat ajánlani, őket előfizetésre buzdítani, mert csak az előfizetők számának tetemes emelkedése esetén lehet a fokozott igényeket kielégíteni.

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó

Varga Mihály csongrád-csanyi plébános.

Előfizetési ára

Egész évre csak 3 korona.

Félévre csak 1 kor 50 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Csongrád-Csanyon.

A ki kér, kap mutatószámot ingyen.

Sokszorosan
kitüntetve ■

RÓTH MIKSA

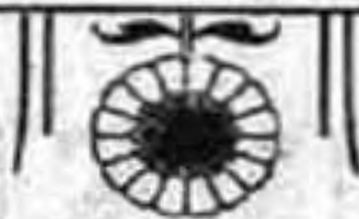
cs. és kir. udvari üvegfestő

Budapest, VIII., Kender-u. 22. és 24. sz.

Mindennemű **üvegfestmények** a legegyszerűbbtől a leg-
gazdagabb **kivitelig**. Diszes **üvegmozaik-munkák**
velencei modorban.

Sokszorosan
kitüntetve ■

*Egyházi ruhák
és fehérneműek.*

*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhímzés.*

Templom- és kápolna-berendezések.

Kitüntette: Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.

*Magyarország legrégebb
egyházi szerek és zászlók gyára*

OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József fhg és Klotild fhgasszony ő cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

Alapított 1863-ik évben.

Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás.

Ajánlom dúsan fölszerelt egyházak és kápolnák berendezéséhez szükséges tárgyaimat a legjutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben, nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.

*Tüzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

Szentszobrokat, csillárokat, ciborium és kelyheket. Fali és oltárgyertyatartók és oltárlámpákat. Monstranciák, stáció-képek, oltárok, Urkoporsókat stb. Nagy választék arany, ezüst és selyemhímzésekben, valamint himzett egyházi ruhákban.

Régi ruhák javítását, valamint kelyhek, ciborium, monstrancia, oltárlámpák, oltárgyertyatartók megezüstözését vagy megaranyozását elvállalom és olcsón készítem el. Képes árjegyzéket és költségvetést kívánatra bérmentve küldök.

